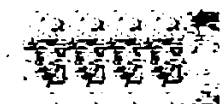

VYKRYLY

SVATE
TEREZE

VÝKŘIKY SVATÉ TEREZIE

ze španělského originálu přeložil
JAROSLAV DURYCH. Překlad
revidovaný obdržel IMPRIMA-
TUR k. a. Ordinariatu v Praze
v srpnu 1909. — FRANTIŠEK
BÍLEK knížku ozdobil osmi pů-
vodními dřevoryty tištěnými na
japanu, VÁCLAV KOTRBA vy-
tiskl ji na svých strojích, JOSEF
HOVÁDEK svázal do kůže a
opatřil rytbou stříbrnou. REVUE
MEDITACE vydala knížku svým
nákladem v počtu subskribovaném
v Praze v srpnu léta Páně 1909.
Tento svazek opatřen jest číslem

SVATÉ TEREZIE DE JESU

VÝKŘIKY.

O ŽIVOTE -

Ó živote, živote! Jak můžeš obstát, vzdálen od svého Života? V tak veliké opuštěnosti kam se obrátíš? Co zmůžeš, když všechna díla tvoje jsou nedokonalá a zbloudilá? Kdo potěší tě, ó duše moje, v tomto vzbouřeném moři? Úzkost mám o sebe a nejvíce o ten čas, ve kterém žila jsem bez této úzkosti. Ó Pane, jak jsou Tvoje cesty líbezné! Ale kdo půjde po nich bez bázně? Hrozím se býti živa a nesloužiti Tobě, ale když chci Tobě sloužiti, vidím, že nic mi nestačí, abych mohla splatiti aspoň část svého dluhu. Vidím, že bych si přála úplně se tomu oddati, ale když dobře uvažuji o své bídě, vidím, že nemohu nic dobrého vykonati, nedáš-li mi to Ty. Ó Bože můj, Slitování moje, co mám učiniti, abych nezmařila veliké milosti, které mi dáváš? Tvoje díla jsou svatá, jsou spravedlivá, hodnoty neocenitelné a moudrosti veliké, neboť moudrost vlastní jsi Ty, Pane! Pohříží-li se v ni duše moje, tu moje touha teskní, žádajíc si, aby ji nikdo nevyrušoval z její lásky k Tobě. Rozum totiž není pro tak velikolepé divy s to, aby obsáhl, kým jest jeho Bůh; i touží požívatí jej a neví jak, uvržena v žalář tak bolestný tohoto smrtelného života. Všechno ji skličuje, ač byla zprvu posílena rozjímáním o velikosti Tvé, poněvadž tím jasněji se ukazuje vedle ní nesmírnost mé bídy. Ale proč jsem toto řekla, Bože můj? Komu žaluji? Kdo jiný mě

slyší než Ty, Otče a Stvořiteli můj? Co mě nutí mluvit, abys Ty bolest moji pochopil, když tak jasně vidím, že jsi v nitru mém? Zmatek můj to působí. Ale ach, Bože můj, jak mohu poznati jistě, že nejsem od Tebe odtržena? Ó živote můj, jak můžeš obstáti s tak malou jistotou v tak vážné věci! Kdo ještě může po tobě toužiti, když zisk, jenž možno z tebe míti nebo od tebe očekávati, totiž ve všem Bohu se líbiti, tak jest nejistý a plný nebezpečství!

Mnohokráte, Pane můj, uvažuji, je-li vůbec možno snášeti život jediný okamžik bez Tebe, v samotě, v níž odpočívá duše v míru svém; neboť tam, kde nelze život žíti v úplné svobodě, častokrát se trýzeň dvojnásobí; ale proti bolesti, kterou cítí ten, kdo jest nucen zabývati se věcmi časnými a nemůže duši svoji jedině Stvořiteli věnovati, jest i tato trýzeň útěchou. Ale čím to jest, Bože můj, že klid unavuje duši, která touží jedině Tobě se zalíbiti? Ó mocná láska Boží, jak jest různé tvoje počínání od lásky světské! Tato netouží po tovaryšstvu, poněvadž se bojí, že ji oloupí o to, čeho nabyla. Avšak láska k Bohu mému, čím více milenců vidí, tím více vzrůstá a rozkoš její se zmenšuje, když vidí, že nepožívají všichni tohoto dobra. Ó dobro moje! Právě uprostřed největších rozkoší a slastí, jichž v Tobě se dosahuje, trpká jest vzpomínka na ty mnohé, kteří nehledají této blaženosti, a na ty, kteří navždy ji mají ztratiti. A proto duše hledá cesty, aby našla druhy, a dobrovolně opouští svoje blaho, když se jí zdá, že může pohnouti jiné, aby snažili se ho požívat. Ale, Otče můj nebeský, nebylo by lépe vzdáti se tohoto přání až do té doby, kdy okouší duše menších rozkoší, nyní pak dáti se celá zachvátiti rozkoší z Tebe? Ó Ježíši můj, jak veliká jest láska, již chováš k synům lidským! Neboť největší služba,

kterou možno Tobě učiniti, jest opustiti Tebe z lásky k nim a pro jejich zisk, a tu již zajala Tě duše ještě vroucněji. Neboť, ač touha není rozkoší ukojena, přece duše se raduje, že Tobě se líbí. I vidí, že pozemské radosti, ač se zdá, že Ty jsi je udělil, nejisté jsou, dokud žijeme v tomto životě smrtelném, nejsou-li spolu sdruženy v lásce k bližnímu. Kdo bližního nemiluje, Tebe nemiluje, Pane můj; neboť v tak hojné krvi Tvé vidíme důkaz tak veliké lásky, kterou chováš k synům Adamovým.

Když jsem rozjíkala

Když jsem rozjímal o slávě, kterou jsi připravil, Bože můj, pro ty, kteří setrvají v plnění vůle Tvé, a o tom, jak velikým namáháním a bolestmi ji získal Tvůj Syn a jak špatně jsme si ji zasloužili, i jak velice jsme zavázáni, abychom nebyli nevděční za nesmírnou lásku Jeho, kterou nás miluje, jak za drahou cenu ukázal, tu moje duše bolestně byla sklíčena. Jak jen jest možno, Pane, že toho všeho se nedbá a že lidé smrtelní tak na Tě zapomínají, když Tě urážejí? A jak zapomnětlivi jsou, ó Spasiteli můj, i vůči sobě? Ale jak veliká musí býti Tvoje dobrota, když i tu se na nás rozpomínáš, a když pádem svým zranili jsme Tě ranou smrtelnou, Ty nedbaje toho, znova podáváš nám ruku a probouzíš nás ze šílenství tak nezhojitelného, abychom hledali a prosili Tě o spásu! Blahoslaven budiž takový Pán, blahoslaveno budiž tak veliké milosrdenství a chválen budiž neustále pro lásku tak milosrdnou! Ó duše moje, blahoslav bez ustání tak velikého Boha! Jak bylo by možno Jemu vzdorovati? Ó jak ty, kteří nevděčně se chovají, soudí velikost jeho milosti! Můj Bože, naprav to! Ó synové lidští, jak dlouho budete mít srdce tvrdé a jak budete zatvrzelí ve vzdoru proti tomuto Ježíši nejmilostnějšímu? Co jest to? Vytrvá se zdarem zloba naše proti Němu? Nikoliv, neboť hyne život člověka jako květ trávy a Syn Panny má přijíti, aby vyslovil hrozný

tento soud. Ó mocný Bože můj! Vždyť, třebaš po tom netoužíme, přijdeš nás soudit; poněvadž nedbáme toho, na čem nám záležeti má, bychom uspokojili Tebe v onu hodinu. Ale kdo jen, kdo by si nepřál soudce tak spravedlivého? Ó jak blahoslaveni budou ti, kteří v onom hrozném okamžiku budou se radovati s Tebou, ó Bože a Pane můj! Koho Ty jsi pozvedl, ten poznal, jak bídne upadl v záhubu, aby užil velmi krátké rozkoše, a ten se rozhodl žíti neustále dle Tvé vůle a za přispění Tvé pomoci, neboť nejsi daleko, Dobro duše mé, od těch, kteří Tě milují, ani neodpíráš odpovědi své těm, kteří Tě volají. Neboť jakým způsobem, Pane, jest možno dále žíti tomu, kdo právě neumírá, při vzpomínce, že ztratil tak veliké dobro, které bylo údělem jeho, když dlel v nevinnosti po křtu svatém? Nejlepší život, který může vésti, jest umírati ustavičně v tomto stavu. Avšak duše, která vroucně Tě miluje, jak ta může to snést? Ale na jaké bláznovství se Tě ptám, Pane můj! Jako bych zapomněla na Tvoje zázraky a milosrdenství a na to, že jsi přišel na svět k vůli hříšníkům a vykoupil nás za cenu tak drahou a podstoupil jsi trest za naše klamné rozkoše, když jsi trpěl tak ukrutná muka a bičování! Moji slepotu jsi vykoupil, když zastřeli Tvoje božské oči, i marnost moji tak hroznou korunou trnovou. Ó Pane, Pane! To vše rmoutí toho, kdo miluje Tebe; to jen jest

útěchou jedinou, že Tvoje milosrdenství bude na věky velebeno, až poznána bude špatnost moje. Ale nevím při tom všem, zda ustane tato trýzeň dříve, než uvidím Tebe a než pominou všechny útrapy tohoto smrtelného života.

Zdá se mi, Pane můj, že duše moje okřívá, když rozjímá o rozkoši, které bude požívat, dopřeje-li jí Tvoje milosrdenství požívat Tebe. Ale nejprve chtěla bych Tobě sloužiti, poněvadž má požívat toho, čeho jsi jí získal slouže jí. Co učiním, Pane můj? Co učiním, Bože můj? Ó jak pozdě se rozžehly moje touhy! A přece jak záhy jsi počal Ty, Pane, vábiti a volati mě, abych celá v Tebe se pohroužila! Či snad, Pane, opustil jsi nešťastného, anebo jsi odehnal ubohého žebráka, když toužil přijíti k Tobě? Či snad, Pane, Tvoje velikost nebo Tvoje skvělá díla mají meze? Ó Bože můj a slitování moje! Ó jak je nyní můžeš ukázati na svoji služce! Mocný jsi, veliký Bože: nyní se může poznati, zdali rozumí duše moje sobě samé, hledí-li na čas, který zmařila, a jak Ty, Pane, můžeš v okamžiku způsobiti, aby ho znova nabyla. Zdá se, že šílím, neboť se tvrdí, že ztracený čas vrátiti se nemůže. Blahoslaven buď, Bože můj! Ó Pane, důvěřuji ve Tvoji velikou moc; když jsi tak mocný, jak jsi, co jest nemožného tomu, jenž všechno může? Učiň, Pane můj, učiň, abych pevně věřila, ač jsem ubohá, že můžeš to, co chceš, a čím více divů slyším o Tobě a čím více uvažuji, že můžeš vykonati ještě více, ať se tím více posiluje moje víra a nechť s větší rozhodností věřím, že Ty to učiníš! A proč se diviti tomu, co koná Všemohoucí? Ty víš dobře, Bože

můj, že při veškeré své bídě nikdy jsem nepřestala uznávat Tvoji velikou moc a milosrdenství. Nechť prospěje mi, Pane, že v této věci jsem Tě neurazila! Navrať mi, Bože můj, ztracený čas a dej mi milost pro čas přítomný i budoucí, abych se před tváří Tvou ukázala v šatu svatebním, neboť, chceš-li, můžeš!

Pane můj! Jak se odvažuje

Pane můj! Jak se odvažuje Tebe žádati za milost ten, kdo Ti tak špatně sloužil a tak špatně dovedl střežit to, co jsi mu svěřil? Co se může očekávat od toho, kdo častokrát se stal zrádcem? Co mám tedy činiti, ó útěcho bezradných a záchrano těch, kteří touží zachrániti se skrze Tebe? Nebo snad bylo by lépe, abych mlčela se svými bédami, čekajíc, až Ty je vyléčíš? Jistě ne, poněvadž Ty, Pane můj a rozkoši má, jenž víš, jaké množství jich jest, a znáš ulehčení, jaké máme, vyznáme-li je Tobě, vybízíš nás, abychom Tě prosili, že neodepřeš pomoci. Rozpomínám se někdy na stížnost oné svaté ženy Marty, která si nestěžovala pouze na svoji sestru, ale jsem přesvědčena, že měla větší zármutek proto, že se jí zdálo, že Tobě, Pane, nebylo líto práce, kterou konala, a že jsi nedbal, aby raději dlela u Tebe. Snad se jí zdálo, že láska, kterou jsi choval k ní, nebyla tak veliká jako k její sestře, neboť to jí musilo býti trpčí nežli služba Tomu, k němuž chovala tak velikou lásku, neboť tato působí, že za odpočinek pokládá se práce. A z toho, že ničeho neřekla své sestře, ale že s celým steskem svým se obrátila k Tobě, Pane, jest viděti, že láska jí dodala odvahy, aby řekla, že jsi o ni nedbal. A také z odpovědi jest viděti, že otázka taková byla a že odpověď znamenala to, co pravím; že totiž jediné láska dodává ceny veškerým věcem a že nejnutnější věci

jest, aby byla tak veliká, by nic nemohlo milování zmařití. Ale jak, můj Bože, můžeme chovati lásku takovou, jak se sluší pro zásluhy miláckovy, pakli ta láska, kterou Ty ke mně chováš, s mojí se nespojí? Mám si stěžovati s onou svatou ženou? Ó vždyť nemám vůbec žádné příčiny, neboť neustále vidím v Bohu svém daleko větší a mnohem mocnější důkazy lásky než to, oč umím prositi a po čem umím toužiti! Nenaříkám-li snad nad tím, jak příliš Tvoje dobrota mi shovávala, pak nemám nad čím naříkati. Neboť zač může prositi tak ubohý tvor jako já? Dopřej mi, Bože můj, abych Ti mohla se svatým Augustinem zaplatiti něco z toho, co Ti dlužuji; nechť rozpomeneš se, že jsem Tvoje stvoření, a nechť poznám já, kdo jest můj Stvořitel, abych jej milovala!

Ó rozkoši moje,

Ó rozkoši moje, Pane všeho stvoření a Bože můj! Jak dlouho čekati budu, než uzřím Tebe přítomného? Jaký lék dáš tomu, kdo na zemi tak málo má, aby mimo Tebe měl též trochu klidu? Ó živote dlouhý! Ó živote bolestný! Ó živote, kterým se nežije! Ó jaká prázdna samota! Jaká bezútěšná! Ale na jak dlouho, Pane, na jak dlouho? Do kterého času? Co mám činiti, moje Dobro, co mám činiti? Či snad mám toužiti po tom, abych po Tobě netoužila? Ó můj Bože a Stvořiteli můj, jenž raníš a nehojíš, udeříš a není viděti ránu, zabíjíš a větší život probouzíš! neboť, Pane můj, činíš co chceš, jako všemohoucí! Avšak Ty chceš, můj Bože, aby červ tak bezcenný jako já snesl tato protivenství? Ale budiž, můj Bože, poněvadž Ty si to přeješ a já si nepřěji než milovati Tebe! Ale ach, Stvořiteli můj, veliká bolest mě nutí lkáti a mluvíti o tom, proti čemu není léku, dokud Ty nechceš. A duše tak uvězněná touží po své svobodě, ač si přeje, aby ani o vlas nepřekročila to, co Ty chceš. Chtěj, chloubu moje, aby její hoře vzrůstalo, nebo ji vyléč ze všeho! Ó smrti, smrti! Nevím, proč se tě tak bojí; vždyť v tobě spočívá život! Ale kdo nebude míti strachu, když strávil část jeho bez lásky k svému Bohu? A poněvadž jsem taková, oč mám prositi a po čem toužiti? Či snad po trestu tak spravedlivě zaslouženém pro mé viny? To nedopustíš Ty, moje

THE
HOLY
GHOST

THE
HOLY
GHOST

THE HOLY GHOST

dobro, poněvadž mnoho Tě stálo moje vykoupení. Ó duše
moje, nechť se stane vůle tvého Boha! To ti prospěje:
služ mu a důvěřuj v Jeho milosrdenství, které zahojí
tvoji bolest, až pokání za tvoje hříchy dosáhne aspoň
z části odpuštění jich: nechtěj požívatí blaha bez utrpení!
Ó Pane pravý a Králi můj, vždyť ani to nemohu vyko-
nati, nepřispěje-li mi Tvoje svrchovaná ruka a milost,
neboť s tím všechno to vykonám!

Ó naději moje a Otče můj a můj Svořiteli a můj pravý Pane a Bratře! Když uvažuji o tom, co míníš slovy, že rozkoš Tvá jest se syny lidskými, velice se raduje moje duše. Ó Pane nebes a země! Vždyť slova tato jsou proto, aby žádný hříšník nezoufal! Což snad, Pane, nikoho nemáš, s kým bys se radoval, že hledáš červa tak smrdutého jako já jsem? Tento hlas byl slyšen při Křtu, an pravil, že se raduješ se svým Synem. Máme tedy, Pane, všichni mu býti rovni? Ó jak nesmírné milosrdenství a jaká milost, aniž sami si toho můžeme zasloužiti! A jak můžeme toto všechno zapomenouti, lidé smrtelní? Rozpomeň se, Bože můj, na tak velikou bídu a pohled na křehkost naši, neboť toho všeho jsi Ty znalý! Ó duše moje, uvažuj o veliké rozkoši a o veliké lásce, kterou pojímá Otec, poznáváje svého Syna, a Syn, poznáváje svého Otce, a o zanícení, ve kterém Duch svatý se pojí s nimi, a jak žádná Osoba nemůže se odloučiti od této lásky a poznání, poněvadž jsou jedinou a touž bytostí. Tyto nejvyšší Osoby se poznávají, milují a ze sebe navzájem radují. K čemu jest však zapotřebí mé lásky? Proč si jí žádáš, Bože můj, anebo co Ti prospěje? Ó požehnán buď Ty, ó požehnán buď, Bože můj, na věky! Ať chválí Tebe všechny věci, Pane, bez konce, poněvadž v Tobě konce míti nemohou! Raduj se, duše moje, neboť přece někdo mi-

luje Tvého Boha jak On zaslouží! Raduj se, neboť přece někdo poznává jeho dobrotu a moc! Vzdávej Mu díky, že nám dal někoho na zemi, kdo Jej tak zná, totiž svého jediného Syna! Pod touto záštitou se můžeš k němu přiblížit a prosit Jej, neboť Majestát jeho se raduje s tebou, že všechny věci pozemské nepostačí, aby tě odvrátily, bys neradovala se a netěšila z milosti svého Boha a z toho, jak zasluhuje býti milován a chválen a jak tobě napomáhá, abys aspoň trochu byla nápomocna, aby Jeho jméno bylo blahoslaveno, a ty abys v pravdě říci mohla: Velebí a chválí duše má Pána!

Pane a Bože můj,

Pane a Bože můj, vždyť Ty máš slovo života, ve kterém všichni naleznou to, po čem touží, budeme-li chtít to hledati! Avšak jak podivné to jest, Bože můj, že zapomínáme na Tvoje slova s bláznovstvím a slabostí, jež zaviňují naše špatné skutky! Ó Bože můj, Bože, Bože Strůjce všeho stvořeného! A co jest stvoření, budeš-li Ty, Pane, chtít více věcí stvořiti? Jsi všemohoucí; nepochopitelná jsou Tvoje díla. Proto učiň, Pane, ať slova Tvoje neodejdou z mysli mé! Ty pravíš: Pojdte ke mně všichni, kteří pracujete a obtíženi jste, a já vás potěším. Co ještě chceme, Pane? Oč žádáme? Co hledáme? Proč jsou odsouzeni milovníci světa, ne-li proto, že hledají klid? Pomoz mi, Bože, ó pomoz mi, Bože! Co jest to, Pane? Ó jaká bolest! Ó veliká zaslepenosti! Vždyť hledáme jej tam, kde nelze ho nalézt! Ó Stvořiteli, měj slitování s těmito tvory svými! Věz, že sami sobě nerozumíme, ani nevíme, po čem toužíme, ani nechápeme, oč prosíme! Dej nám světlo, Pane! vzpomeň si, že ho jest více třeba než slepému od narození, neboť on si přál viděti světlo a nemohl, ale zde, Pane, světla viděti nechtějí. Ó jaké zlo nevyléčitelné! Bože můj, zde má se ukázati Tvoje moc, Tvoje moudrost! Ó jak těžkou věc žádám od Tebe, pravý Bože můj, abys miloval toho, kdo Tě nemiluje, abys otevřel tomu, kdo Tě nevolá, abys uzdravil toho,

BOŽE DŮZ - BOŽE DŮZ

jenž si přeje býti nemocen a jenž si nemoc svoji udržuje !
Ty pravíš, Pane můj, že jdeš hledat hříšníků: tito, Pane,
jsou praví hříšníci. Nehleď na slepotu naši, Bože můj,
ale na hojnou krev, kterou prolil za nás Tvůj Syn!
Nechť zazáří Tvoje milosrdenství v tak bující zlobě:
hleď, Pane, že jsme stvoření Tvoje! Nechť zachrání nás
Tvoje dobrota a milosrdenství!

Ó soucitný a milostný pane

Ó soucitný a milostný pane duše mé! Ty jsi též řekl: Pojdte ke mně všichni, kteří žízníte, a já vás napojím! Ale jak se může zbaviti velké žízně, kdo hoří živými plameny lačnosti po těchto ubohých věcech pozemských? Svrchovaná jest nutnost vody, aby se jimi nestrávil. Já vím již, Pane můj, že z dobroty své mu ji dáš. Ty sám to pravíš; nemohou klamati Tvoje slova. Ale když ti, kteří zvykli na život v tého výhni, nebo ti, kteří se v ní zrodili, necítí toho a nemohou ani v bláznovství svém viděti svoji svrchovanou bídu, jaká záchrana jest pro ně, Bože můj? Ty jsi přišel na svět napravit tak veliké bědy jako jest tato, začni, Pane: ve věcech nejnesnadnějších nechť se objeví Tvoje milost! Hleď, Pane, že nepřátelé Tvoji dobývají velikých úspěchů: měj slitování nad těmi, kteří ho nemají nad sebou, zvláště když neštěstí jejich tak je zavedlo, že nechtějí k Tobě jíti; jdi Ty k nim, Bože můj! Já Tě prosím za to jejich jménem a vím, až přijdou k poznání sebe sama, až půjdou do sebe a začnou okoušeti Tebe, že probudí se tito mrtví! Ó živote, jenž dáváš všem život, neodpírej mi této vody nejsladší, kterou slibuješ tomu, kdo po ní touží. Toužím po ní, Pane, a prosím o ni a přicházím k Tobě! Neskrývej se přede mnou, Pane, dej mi ji, neboť znáš moji bídu i nejlepší lék pro duši poraněnou skrze Tebe! Ó Pane, jaké množství všech možných ohňů

pálí v tomto životě! Ó jak velký jest důvod, aby se žilo v bázni! Jedny ohně duši spalují, jiné ji očišťují, aby na věky živa byla okoušejíc Tebe. Ó prameny živé z ran mého Boha! Jak prýštíte bez ustání v množství přehojném k našemu osvěžení, a jak bezpečně půjde nebezpečími tohoto bídneho života, kdo bude dbáti o to, aby jej sílil tento božský nápoj!

Bože duše mé,

Bože duše mé, jak rychle spěcháme Tě urazit! A jak mnohem rychleji Ty nám spěcháš odpustiti! Co přivádí, Pane, k tak šílené odvaze, jaká se jeví v tom, že když jsme již poznali veliké Tvoje milosrdenství, zapomínáme na to, co jest Tvoje spravedlnost? Obklíčily mě bolesti smrti: ó žel, jak hrozná věc jest hřích, když stačí, aby usmrtil Boha s tak velikými bolestmi! A jak jsi jimi sklíčen, Bože můj! Kam jíti můžeš, aby Tě netrýznili? Ze všech stran Ti zasazují rány smrtelné. Ó křesťané! Jest čas, abyste hájili svého Krále a připojili se k Němu v tak veliké opuštěnosti, neboť tuze málo jest vasalů, kteří mu zůstali věrni, a veliké množství se přidává k Luciferovi; a nejhorší jest, že se veřejně staví přáteli a potají Jej prodávají: tak že není komu důvěřovati. Ó příteli pravý, jak špatně se odplácí, kdo jest zrádcem Tvým! Ó křesťané praví! Pomozte kvíleti nad vaším Bohem, neboť nejsou tyto slzy hoře jediné pro tohoto Lazara, ale pro ty, kteří nechtějí se probuditi, ačkoliv Majestát jeho na ně volá. Ó dobro moje! Ó jak před svou tváří vidíš hříchy, které jsem spáchala proti Tobě! Ať jsou již skončeny, Pane, ať jsou již skončeny, i hříchy všech ostatních! Probudť tyto mrtvé, nechaf hlas. Tvůj, Pane, jest tak mocný, aby jim vrátil život, ačkoliv Tě o to nežádají, aby pak, Bože můj, unikli z propasti svých rozkoší! Neprosil Tě Lazar,

abys jej vzkřísil. Pro jedinou ženu hříšnici jsi to učinil; vidíš ji zde, Bože můj, a mnohem bídňější: ať znova zazáří Tvoje milosrdenství! Já, ač jsem bídňá, prosím Tě o to pro ty, kteří Tě o to nechtějí prositi. Již víš, Králi můj, co mě souží, když je vidím tak zapomínati na veliká muka, která musí trpěti bez konce, neobráť-li se k Tobě. Ó vy, které stále jest jen viděti v rozkoších, v radostech, v nádheře a v provádění vaší zvůle, mějte soucit nad sebou samými! Rozpomeňte se, že máte býti navždy, navždy bez konce podrobeni hrůzám pekelným: hleďte, hleďte, že vás vyzývá nyní soudce, který vás má jednou souditi, a že ani na okamžik není život váš jistý; proč nechcete žíti pro věčnost? Ó zatvrzelosti srdcí lidských! Kéž obměkčí je Tvoje nesmírné slitování, můj Bože!

Ó pomoz mi, Bože!

Ó pomoz mi, Bože! O pomoz mi, Bože! Jak velikou mám bolest, když uvažuji, co bude cítiti duše, která zde byla vždy chována v úctě a lásce, obsluhována, ve vážnosti a v okázalosti, když v blízkosti smrti již se vidí na vždy ztracenou, vědouc jasně, že tam již není konce; neboť tam jí nepomůže, bude-li se snažiti, aby nemyslila na věci víry, jako činila zde; a když vidí, že jest odtržena od toho, čeho nezačala, jak se jí zdá, ani opravdu okoušeti! A to právem, neboť všechno, co s životem končí, jest pouhý dech. A že bude obklíčena touto ohyždnou a ukrutnou společností, se kterou věčně má trpěti, uvržena v ono ohavné jezero, plné hadů, z nichž každý ji uštkne jak nejvíce může: v oné bídné temnotě, kde nespátí leč to, co působí trýzeň a muka, a kde není viděti světlo, leč světlo plamene temnot. Ó jak málo jest tu vylíčeno proti pravému stavu! Ó Pane, kdo naházel duši do očí tolik bláta, že neviděla toho všeho, až teprve nyní to uzřela? Ó Pane, kdo jí zavázal uši, aby tak často neslyšela, že se jí mluvilo o těchto věcech a o věčnosti těchto muk? Ó živote, jemuž konce nebude! Ó utrpení bez konce! Ó utrpení bez konce! Jak se tě nemají děsiti, kdo se bojí spáti na tvrdém loži, aby neublížili svému tělu? Ó Pane a Bože můj! Pláču pro čas, ve kterém jsem toho nechápala; a také víš, můj Bože, jak mě bolí, vidím-li množ-

ství těch, kteří nechtějí toho chápati; aspoň jediný, Pane, aspoň jediný z těch, za které nyní prosím, ať dosáhne světla od Tebe, neboť bude to proto, aby mnozí je dostali! Ne k vůli mně, Pane, poněvadž toho nezasluhuji, ale pro zásluhy Tvého Syna! Pohleď na Jeho rány, Pane a poněvadž On odpustil těm, kteří mu je způsobili, odpusť Ty nám též!

Ó můj Bože a moje pravá sílo!

Ó můj Bože a moje pravá sílo! Čím to jest, Pane, že jsme zbabělí ke všemu, jenom ne proti Tobě? Tu se všechny síly synů Adamových projevují. I kdyby rozum nebyl tak slepý, nestačily by síly všech jich dohromady, aby se mohli odvážiti chopiti se zbraní proti svému Stvořiteli a vésti válku neustálou proti Tomu, jenž může je uvrhnouti do propasti v jediném okamžiku; ale poněvadž jest rozum slepý, jsou všichni jen jako šílenci, kteří vyhledávají smrt; a v poblouzení jejich se jim zdá, že v ní nabývají života, neboť jsou jako pokolení beze smyslů. Čím prospěti můžeme, Bože můj, těm, kteří trpí touto chorobou šílenství? Sama nemoc činí jejich síly tisíckrát většími, tak že ti, kteří od Boha se odvracejí, jsou davem nemocných, neboť celá jejich zuřivost jest proti Tobě, jenž prokazuješ jim dobro největší. Ó moudrosti, která se pochopiti nedá! Jak nezbytně bylo třeba veškeré lásky, kterou chováš ku svým tvorům, aby možno bylo snést tak veliké šílenství a míti strpení, dokud se neuzdravíme a ošetřovati je tisícerými druhy léků a prostředků. Jest to věc, která mě ohromuje, když uvažuji, že se nedostává odvahy k zápasu s nejlehčí věcí a že se opravdu snaží sebe samy přesvědčiti, že se nemohou, ač chtějí, zbaviti příležitosti a vyhnouti se nebezpečství, ve kterém ztrácejí svou duši, ale že máme odvahu i statečnost, abychom bojovali proti Mocnosti tak veliké

jako jsi Ty. Co jest to, Dobro moje? Co jest to? Nač tyto vzdory? Či snad onen vojevůdce, jehož poslouchají v této válce proti Tobě, není Tvým otrokem a není uvržen do ohně věčného? Proč se bouří proti Tobě? Jak může sílu dáti přemožený? Jak mohou následovati toho, jenž jest tak chud, když jej vyhnali z bohatství nebeského? Co může dáti ten, kdo sám o sobě ničeho nemá, jen velikou bídu? Čím to jest, můj Bože? Čím to jest, můj Stvořiteli? Odkud povstávají tyto vzdory proti Tobě a tak veliká zbabělost vůči ďáblu? Tak jakobys, Vládce můj, svým vlastním nepřál; i kdybychom něco byli dlužni tomuto knížeti temnot, nebyla by toto pravá cesta, poněvadž neustále nad námi bdíš a my vidíme všechny jeho úmysly a sliby klamné a zrádné. A co učiní s námi ten, kdo byl takovým vůči Tobě? Ó veliká zaslepenost, Bože můj! Ó jak veliká nevděčnost, Králi můj! Ó jaké nenapravitelné šílenství, když sloužíme zlému duchu tím, co nám dáváš Ty, Bože můj! Jak splatíme Tobě velikou lásku, kterou k nám chováš, když máme v lásce toho, kdo se Tě tak štítí a navždy štítiti bude; jak splatíme krev, kterou jsi pro nás prolii, a bičování a veliké bolesti, které jsi pro nás snesl, když místo abychom Otci Tvému věčnému dali zadostučinění (když Ty sám již zadostučinění nechceš, poněvadž jsi nám je odpustil) za tak velikou potupu,

s jakou se jednalo s jeho Synem, volíme za soudruhy a přátele ty, kteří s ním tak zacházeli, neboť následujeme jich pekelného vůdce! Jisto jest, že si všichni musíme býti rovni a dlíti na věky v jeho společnosti, nezachrání-li nás Tvoje slitování, to jest, nepřivede-li nás k rozumu a neodpustí-li nám, čeho jsme se dopustili. Ó tvorové smrtelní, jděte, jděte do sebe! Vizte svého Krále, neboť nyní najdete jej laskavého; nechť se již skončí tak veliká nepravost: nechť se obrátí vaše hněvy a vzdory proti tomu, kdo vám válku způsobil a kdo si přeje zbaviti vás vašeho prvorozenství! Obraťte se, obraťte se v nitru svém, otevřte oči, prostě s mnohými nářky a slzami o světlo Toho, kdo je daroval světu: poznejte již, pro lásku Boží, že spěcháte s veškerým vztekem svým zabíti Toho, jenž ztratil život svůj, aby vám jej mohl dáti! Hleďte, že to jest On, jenž vás chrání před vašimi nepřáteli! A pakli toto všechno nepostačuje, nechť vám stačí poznání, že ničeho nemůžete proti Jeho moci, a že pozdě nebo záhy musíte snášeti trest v ohni věčném za tak těžké poblouzení a opovážlivost. Což nevidíte, jak spoután a svázán byl Majestát jeho pro lásku, kterou k nám chová? A co potom ještě mu činili ti, kteří jej usmrtili, bijíce a zraňující jej? Ó můj Bože, jak trpíš pro toho, jenž tak málo želí Tvých bolestí! Přijde čas, Pane, kdy pocho-

pena bude Tvoje spravedlnost a zda jest rovna Tvému milosrdenství. Hleďte, křesťané, uvažujme o tom dobře, a nikdy nebudeme moci dokonale pochopiti to, čím jsme povinni Pánu a Bohu našemu, ani velikost jeho milosrdenství. Ale je-li tak veliká jeho spravedlnost, ach běda, co se stane těm, kteří si zasloužili, aby se projevila a zazářila na nich?

Ó duše, které již požíváte

Ó duše, které již požíváte bez bázně své rozkoše a neustále opájeny jste chválou svého Boha! Blahoslavený byl osud váš! Jak veliký máte důvod, abyste neustále zaujaty byly touto chválou, a jakou závist moje duše chová vůči vám, jež jste již zbaveny veškeré bolesti, kterou budí tak veliké urážky, jež v těchto neblahých časech se dějí mému Bohu, a jak zjevně se nedbá onoho množství duší, které uchvacuje Satan. Ó blahoslavené duše nebeské! Přispějte bídě naší a buďte nám prostředníky před milosrdenstvím Božím, aby nám udělilo něco z vaší rozkoše a nechať sdělí s námi část onoho stkvělého poznání, které vy máte. Dej nám, Bože můj, pochopiti, jaké odměny se dostane těm, kteří bojují rekovně v tomto snu bídného života! Získejte nám, ó duše milovnice, pochopení rozkoše, kterou máte z vidění věčnosti svých rozkoší, a jaká jest blaženost věděti najisto, že nemohou míti konce. Ó my přebídní, Pane můj, kteří dobře to víme a věříme, ale pro tak hrozný zvyk, neuvažovati vůbec o těchto pravdách, tyto jsou duším tak cizí, jakoby ani o nich nevěděly, ani nechtěly o nich věděti. Ó pokolení sobecké, zotročené svými vášněmi a rozkošemi, které se nechce zdržeti na krátký čas, aby jich tak hojně neužívalo, které nechce sečkatí jediný rok, nechce sečkatí jediný den, nechce sečkatí jedinou hodinu, a třebas to není

IC CUSE BLAHO SIVACIC

POCOTZE NAM - -

více než okamžik, a ztrácí všechno k vůli okoušení té bídy, kterou vidí před sebou! Ó jak málo důvěřujeme v Tebe, Pane! Jak mnohem větší bohatství a poklady jsi nám svěřil Ty, když třiatřicet let veliké bídy a potom tak hroznou a těžkou smrt obětoval jsi nám skrze svého Syna, i tolik let před naším narozením, a třebaš jsi věděl, že se Ti za to neodměníme, nechtěl jsi nás nechat, aniž bys nám svěřil tak neocenitelný poklad, abychom neztratili Tvou vinou, čeho nabyvše skrze Něho, můžeme požívat s Tebou, Otče laskavý! Ó duše blahoslavené, jež jste dovedly tak dobře získati a koupiti tak rozkošné a trvalé dědictví za tuto předrahou cenu, povězte nám, jak jste nabyly tohoto Dobra bez konce? Pomozte nám, neboť jste tak blízko u zdroje, podejte vody nám, kteří zde žízní trpíme!

Ó Pane a pravý Bože můj!

Ó Pane a pravý Bože můj! Kdo Tebe nezná, nemiluje Tě. Ó jak hluboká jest tato pravda! Ale ach běda, běda, Pane, těm, kteří netouží poznati Tebe! Něčím hrozným jest hodina smrti. Ale ach, Stvořiteli můj, jak hrozný bude den, ve kterém se projeví Tvoje spravedlnost! Častokrát uvažuji, můj Kriste, jak rozkošné a přívětivé se objeví oči Tvoje tomu, kdo Tě miluje, a koho Ty, Dobro moje, s láskou toužíš viděti. Domnívám se, že samojediné tak sladké shlédnutí Tvé na duše, které považuješ za svoje, stačí za odměnu mnoha let otroctví. Ó přispěj mi, Bože! Jak těžko lze to pochopiti, vyjímaje ty, kteří již poznali, jak sladký jest Pán. Ó křesťané, křesťané, vzpomeňte na bratrství, které vás pojí k tomuto velikému Bohu, poznejte jej a nepohrdejte jím; neboť jak radostný jest pohled jeho na milovníky jeho, tak děsný jest v hrozné prchlivosti jeho protivníkům! Ó proč nechápeme, že hřích jest jen zřejmým bojem proti Bohu všech smyslů našich a schopností duševních; čím více kdo může, tím větší zrady strojí proti svému Králi. Vždyť víš, Pane můj, že mnohokrát mě poděsila vzpomínka, že mám uzříti božskou Tvoji tvář zdviženou proti mně v onom hrozném dni posledního soudu, více než všechna muka a hrůzy pekelné, které mi vstupovaly na mysl, a prosila jsem Tebe, aby mi prospělo Tvoje milosrdenství ve věci tak těžké, a tak

prosím Tebe i nyní, Pane! Co mě může stihnouti na světě, co by se tomuto vyrovnalo? O toto vše Tě prosím, můj Bože; vytrhni mne z mého soužení! Nechť se nespustím svého Boha, nechť nepřestanu okoušeti této krásy v pokoji! Tvůj Otec nám Tebe dal, kéž neztratím, Pane můj, šperk tak drahocenný! Vyznávám se, Otče věčný, že jsem jej špatně střežila, ale to lze napraviti, Pane, dokud jsme živi v tomto utrpení! Ó bratří, ó bratří a synové tohoto Boha! Vzmужte se, vzmužte se, vždyť víte, co Majestát jeho praví: budeme-li želeťi toho, že jsme jej urazili, že si nevzpomene na hříchy a zločiny naše. Ó láska tak nesmírná! Čeho více máme si přát? Což jest snad někdo, jenž by se neostýchal žádati za tak mnoho? Nyní jest čas bráti z toho, co nám dává tento Pán milostivý a Bůh náš; a žádá-li o přátelství, kdo je odepře Tomu, jenž neváhal prolíti všechnu svoji krev a života svého za nás pozbytí? Vizte, že nežádá o nic, leč o to, co jest k prospěchu našemu! Ó přispěj mi, Bože! Pane! Ó jaká zatvrzelost! Ó jaké bláznovství a zaslepenost! Neboť ztratí-li se něco, třebaš jehla nebo ptáče, jež neprospívá ničím, leč potěšením očí, vidíme-li je poletovati ve vzduchu, tu máme zármutek, ale nemáme jej nad ztrátou obohacujícího nás orla Boží Veleby a nad ztrátou království, jehož užívání nebude míti konce! Co jest to? Co jest to? Toho nechápu; odpomoz, Bože, tak velikému šílenství a slepotě!

Ach běda mi, běda mi, Pane! Velmi zdoluhavé jest toto trápení a vleče s sebou veliké hoře z lásky k mému Bohu. Pane, co má činiti duše uvržená do tohoto vězení? Ó Ježíši! Jak dlouhý jest život člověka, ačkoliv se říká, že jest krátký! Jest krátký, můj Bože, k dosažení života, který nemůže končiti, ale velmi dlouhý pro duši, která touží viděti se v přítomnosti svého Boha. Jaký lék máš proti tomuto utrpení? Není takového, leč jenom utrpení pro Tebe. Ó sladké moje odpočinutí milovníků Boha mého! Nevzdálíš se od toho, kdo Tebe miluje, neboť Tebou musí vzrůstat i zjemňovati se ono hoře, jež působí Miláček v duši, která po něm touží. Toužím též, Pane, Tobě se líbiti, ale dobře vím, že uspokojení moje není v ničem z věcí lidských; když tomu tak, nepokládej za vinu tuto moji touhu. Jak mne vidíš, Pane, je-li nutno žíti, abych vykonala nějakou službu, neodmítám žádnou ze všech prací, které mi na světě mohou vzejíti, jak řekl to milovník Tvůj, svatý Martin. Ale ach běda, ach běda mi, Pane můj! Neboť on měl skutky a já mám pouze slova, neboť větší hodnoty nemám. Nechť platí, Bože můj, touhy moje před božskou Tvojí tváří a nehleď na moji nepatrnou zásluhu. Kéž si všichni zasloužíme milovati Tebe, Pane, a je-li již nutno žíti, nechť se žije k vůli Tobě; kéž se již vyplní touhy a přání naše; neboť čeho lze více dosáhnouti než Tobě se zalíbiti? Ó zalíbení moje

Bože můj! Co učiním, abych se Ti zalíbila? Ubohé jsou služby moje, i kdybych mnohé vykonala svému Bohu, ale nač mám dlíti v této hrozné bídě? Aby se vyplnila vůle Páně. Čeho lze více získati, duše moje? Sečkej, sečkej, neboť nevíš, kdy přijde den ani hodina. Bdi ostražitě, neboť se všechno vykoná s rychlostí, ačkoliv touha tvoje činí jistotu pochybnou a krátký čas dlouhým. Viz, čím více bojuješ, tím více lásky ukážeš, kterou chováš k svému Bohu, a tím více budeš se radovati s Miláčkem svým v radosti a v rozkoši, která konce míti nemůže!

Ó pravý Bože a Pane můj!

Ó pravý Bože a Pane můj! Velikou útěchou jest pro duši, kterou trýzní osamělost a vzdálenost od Tebe, vidí-li, že jsi na všech místech. Ale když vzrůstání lásky a veliké útoky této trýzně se množí, co to jest platno, Bože můj, když se poznání kalí a rozum se skrývá před poznáním této pravdy, tak že jí nelze ani poznati, ani pochopiti. Poznává jediné, že jest odtržena od Tebe a žádné útěchy nepřijímá, neboť srdce, které mnoho miluje, nepřijímá rady ani útěchy, leč jenom od toho, jenž je poranil, neboť doufá, že od něho bude pomůženo jeho bolesti. Když chceš, Pane, rychle hojíš ránu, kterou jsi způsobil, ale jinak nelze doufati v jinou spásu a v jinou radost, leč v tu, kterou možno míti z bolesti tak dobře cítěné. Ó pravý Milovníku! S jak velikou laskavostí, s jak velikou něžností, s jak velikou rozkoší, s jakým půvabem a s jak nesmírnými důkazy lásky opatruješ tyto rány, které střelami téže lásky jsi způsobil! Ó Bože můj a odpočinutí po všech strastech, jak bláhová jsem! Jak možno užívati léků lidských tomu, kdo onemocněl ohněm božským? Kdo může věděti, kam až sahá tato rána, nebo odkud vyšla, nebo jak možno utišiti tuto bolestnou i rozkošnou trýzeň? Bylo by nesmyslné, kdyby nemoc tak drahocenná dala se utišiti tak nízkými věcmi, jako jsou prostředky, jež mohou dáti tvorové smrtelní. V tomto smyslu praví Ne-

věsta ve Velepísni: Můj Miláček jest můj a já jsem svého Miláčka; Můj Miláček jest můj, neboť podobná láska nemůže vzejíti od věci tak nízké, jako jest moje láska. Ale je-li tak nízká, Ženichu můj, proč nezůstane při věci stvořené, dokud nedostoupí k svému Stvořiteli? Ó můj Bože! Proč já jsem svého Miláčka? Ty, můj pravý Milenče, počínáš tuto válku lásky, neboť nezdá se býti něčím jiným vzrušení a klesnutí všech schopností a smyslů, jež pospíchají po ryncích a ulicích města, zaklínajíce dcery jerusalemské, aby jim pověděly o jejich Bohu. Když však, Pane, počala tato bitva, proti komu mají bojovati, ne-li proti tomu, jenž se učinil pánem této pevnosti, ve které dlely, která jest nejvyšší částí duše, a vytiskl je z ní ven, aby se obrátily a zmocnily jejího držitele; a jsouce již unaveny, poněvadž se vidí bez Něho, ihned se vzdávají a ztrácejí úplně svoji sílu; a tu bojují lépe; a tak vzdávajíce se jako přemoženy, vítězí nad svým vítězem. Ó duše moje, jakou to bitvu tak podivuhodnou jsi v této úzkosti svedla a jak doslova se takto děje! A proto můj Miláček jest můj a já svého Miláčka. Kdo se odváží oddělovati a zdolati dva tak rozpoutané ohně? Nadarmo se bude namáhati, poněvadž splynuly již v jediný.

Ó Bože můj a moudrosti nekonečná,

Ó Bože můj a moudrosti nekonečná, bez míry a bez meze a nad všechny smysly andělské i lidské! Ó lásko, jež miluješ mě více než já sebe samu milovati mohu, aniž tuším! Proč chci, Pane, toužiti po více věcech, než co Ty mi chceš dáti? Proč se snažím tak usilovně, abych toužila po věci přiměřené touze mojí, když znáš konce toho všeho, co může můj rozum žádati, neb touha moje chtěti, a já nevím, z čeho mohu míti prospěch? Neboť to, z čeho doufá duše moje, že zisk bude míti, to snad i zkázou mojí bude. A proto prosím-li Tebe, abys mě zbavil nějakého namáhání, a spočívá-li v něm umrtvení moje, co jest to, zač Tebe prosím, Bože můj? Prosím-li Tě, abys na mě seslal něco takového, také to není vždy přiměřeno mé trpělivosti, která jest slabá a nemůže snést tak veliké dopuštění, a vykonám-li to již s trpělivostí, ale nejsem-li pevná ve své pokoře, může se státi, že bych se domnívala, že sama jsem něco vykonala, a zatím jsi to vykonal všechno Ty, můj Bože! Přeji-li si více trpěti, nechtěla bych zase trpěti ve věcech, ve kterých se zdá, že se nesluší pro službu Tvoji ztráceti svou dobrou pověst, ačkoliv sama o sobě nemám citu cti, a snad i též pro tu příčinu, pro kterou se bojím její ztráty, více se získávají za to, oč i já usiluji, totiž za službu Tobě. Mnohem více mohla bych o tom říci, Pane, abych uká-

zala, že sobě samé nerozumím: ale když vím, že Ty víš o tom, nač mluvím? Až zase uvidím vrchol bídy své, můj Bože, a zaslepený rozum svůj, abych mohla viděti, najdu-li jej v tomto, co jsem psala vlastní rukou; neboť mnohokrát vidím sebe, můj Bože, tak ubohou a slabou a malomyslnou, že se musím ptáti, co učinila ze sebe služka Tvoje, které se již zdálo, že přijala od Tebe udělené milosti, aby mohla zápasiti s bouřemi tohoto světa. Neboť, můj Bože, nikoliv, nebudu již důvěřovati v něco, oč žádám sama o sobě: žádej ode mne, abych to chtěla, co Ty si přeješ, neboť o to žádám, jelikož všechno štěstí moje záleží v uspokojení Tvém. A kdybys Ty, Bože můj, chtěl mi vyhověti, splně všechno to, čeho si žádá moje touha, tu vidím, že bych byla zničena. Jak ubohá jest moudrost tvorů smrtelných a jak nejistá jejich opatrnost! Opatři Ty svojí moudrostí prostředky nezbytné k tomu, aby duše moje Tobě sloužila více dle přání Tvého než dle svého! Netrestej mne splněním toho, zač prosím nebo po čem toužím, pakli Tvoje láska, která nechť stále ve mně žije, nebude si toho přát! Kéž zemře již ve mně tento člověk a nechť žije ve mně jiný, jenž jest větší než já, a k většímu dobru mému nežli jsem já, abych Tvé lásce mohla sloužiti! Kéž jest živ a dá mi život, kéž kraluje a já jsem otrokyní jeho, neboť netouží duše má po jiné svobodě.

Neboť jak bude svobodu míti ten, kdo Nejvyššímu bude cizí? Které jest těžší, nebo které jest hroznější otroctví než to, když se duše vymkne z rukou svému Stvořiteli? Blahoslaveni jsou ti, kteří mocnými pouty a řetězy dobrodiní Božího milosrdenství se vidí spoutáni a neschopni k tomu, aby se mocí vyprostili. Silná jest láska jako smrt a tvrdá jako peklo. Ó kdo vidí se již usmrcen Jeho rukama a stržen do tohoto božského pekla, odkud již nedoufá, že se bude moci vyprostiti, anebo lépe řečeno, již se nebojí, že se kdy uzří mimo ně! Ale běda mi, Pane, poněvadž jak dlouho trvá tento život smrtelný, neustále jest v nebezpečení život věčný! Ó živote nepřátelský mému dobru, kéž bylo by již dovoleno se tě zbaviti! Snáším tě, poněvadž Bůh tě dopouští, a šetřím tě, poněvadž jsi Jeho; nebuď mi věrolomným ani nevděčným! Ale přes to vše ach běda mi, Pane, neboť dlouhé jest moje utrpení: krátký jest všechn čas, který dala bych za Tvoji věčnost, a velmi dlouhý jest i jediný den, i jediná hodina tomu, kdo neví a není si jist, že Tě neuráží. Ó svobodná vůle, jak jsi zotročena svou chtivostí, pakli nežiješ spoutána strachem a láskou k Tomu, jenž tě stvořil. Ó kdy již přijde onen den, ve kterém se uvidíš potopena v onom nekonečném moři nejvyšší pravdy, až nebudeš již míti svobody ke hříchu, ani nebudeš po ní toužiti, poněvadž budeš bez-

pečna před veškerou bídou, přizpůsobena k životu svého Boha. On jest blahoslavený, poněvadž se zná a miluje i okouší sebe samého, aniž jest možná jiná věc ; nemá a nemůže míti a neslušelo by se dokonalosti Boží, aby měla svobodu zapomenouti na sebe a přestati sěbe milovati. A tehdy, duše moje, vejdeš do svého pokoje, kde splyneš s tímto nejvyšším Dobrem a poznáš, co On ví, a budeš milovati, co On miluje, a požívati toho, čeho On požívá. A když vidíš, že zhynula tvoje nestálá vůle, pak již není žádné proměny ; neboť milost Boží zmohla tolik, že tě učinila účastnou jeho božské přirozenosti s takovou dokonalostí, že již ani nemůžeš ani nechceš zapomenouti na nejvyšší Dobro, nebo přestati okoušeti ho spolu s láskou jeho. Blahoslaveni jsou ti, kteří jsou zapsáni v knize tohoto života. Avšak, jsi-li z těch zapsaných, ó duše moje, proč jsi truchlivá a proč mne rmoutíš ? Doufej v Boha, neboť ještě v tuto chvíli vyznám se Mu z hříchů svých a z bídy své a z toho všeho potom zpívati budu chválu se vzdechy neustálými Spasiteli svému a Bohu svému ; neboť přijde snad jednou den, kdy Mu zpívati budu o své slávě a nebude již bodáno svědomí moje, z něhož se již vzdálí všechny stesky a touhy ; ale zatím v doufání a v mlčení bude síla moje. Více si žádám žíti a umříti v úsilí a očekávání života věčného, než

míti v moci všechno stvoření a všechno jeho dobro,
které musí jednou skončiti. Neopouštěj mne, Pane, po-
něvadž v Tebe doufám; kéž není zahanbena moje na-
děje, kéž sloužím Tobě stále, a učiníš se mnou dle
vůle své!

PŮVODNÍ DŘEVORYTY FRANTIŠKA BÍLKA.

RUKA UKŘIŽOVANÉHO. Vigneta úvodní a konečná.

VÝKŘIKY SVATÉ TEREZIE. Titulní list.

Ó ŽIVOTE! Mystický portret Svaté Terezie.

ŽALÁŘ BOLESTNÝ JEST TENTO ŽIVOT. List.

ODPOMOZ, BOŽE MŮJ! List.

NECHTÍ SE PROBUDITI. List.

Ó DUŠE BLAHOSLAVENÉ, POMOZTE NÁM! List.

OHNĚ SPLYNULY JIŽ V JEDINÝ. List.

